Dosarul nr. 5r-231/2025
Nr. PIGD 4-25054827-09-5r-22042025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

19 septembrie 2025 **mun. Bălţi**

Judecătoria Bălți (sediul central)
Instanța de judecată în componență:
Președintele ședinței, judecător Igor Mozgovoi
Grefier Veronica Levința

Cu participarea:
Reprezentantului agentului constatator Serghei Brînza
Avocatului Iulian Paciurca

În absența:
Contestatarului Vladimir Grossu

examinând în ședință judiciară publică contestația lui Grossu Vladimir împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria ***** din 15.04.2025 și decizia din aceeași dată a reprezentantului agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, Brînza Serghei, întocmite în privința lui Grossu Vladimir în baza art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional.

Termenul de examinare a cauzei: 22.04.2025-19.09.2025.

Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţă, instanţa de judecată

C O N S T A T Ă:

1. La 15.04.2025 de către reprezentantul agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, Brînza Serghei, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria ***** în baza art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional, pentru faptul că, Grossu Vladimir la 15.08.2024, aflîndu-se în mun. Bălți, a acceptat și/sau a primit surse bănești prin intermediul aplicației "PSB", pentru a vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau de a nu vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau a vota nu sau da, la referendumul din 2024.

2. Prin decizia agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, Brînza Serghei adoptată la 15.04.2025, **Grossu Vladimir** a fost sancționat pentru

săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional, cu aplicarea amenzii în mărime de 750 unități convenționale, în sumă de 37500 lei.

3. La 17.04.2025 **Grossu Vladimir** a contestat procesul-verbal și decizia reprezentantului agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți adoptate la 15.04.2025.

4. În motivarea contestației s-a menționat că, nu este de acord cu procesul verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare, menționînd faptul că procesul contravențional a fost examinat efectiv în absența sa, nu i-au fost explicate drepturile și obligațiile, nu i-a fost asigurat dreptul la apărare, nu i-au fost asigurate serviciile unui interpret, nu i-a fost explicată esența faptei imputate și nu i-a fost prezentată nici o probă care ar confirma acest fapt, procesul-verbal a fost întocmit cu grave erori de conținut, a fost aemninţată cu probleme și mai mari și dosare penale în caz de nesupunere.

În tot procesul de constatare a acestei presupuse contravenții a fost supusă unui tratament umilitor și degradant, fapt care i-a afectat întreaga familie.

La caz în desăvîrșire lipsește careva material probator care să indice la săvîrșirea contravenției incriminate de către contestatară, în procesul-verbal lipsind elementul de bază cum ar fi timpul și locul săvîrșirii faptei.

În fond agentul constatator nu a prezentat cine anume i-a oferit bani contestatarei, iar o aplicație bancară nu poate fi subiect al contravenției, nu este menționat timpul acceptării banilor , care a fost scopul transferului, nu este dovedit dacă banii au ajuns la destinatar care să-i fi ridicat, nu este probată legătura cauzală între o aplicație bancară, un mesaj de la bancă și alegerile, la fel cum nu este probată și acceptarea participării la alegeri din interes material, nefiind probat faptul că anumiți bani au avut scopul influențăriiopiniei la alegeri, mai mult, nu este răsturnată ipoteza unei simple donații sau unui simplu transfer bancar.

Unica pretinsă probă a poliției ar fi o oarecare listă precum că există un mesaj de la o bancă străină pe un număr de telefon precum că ar fi existat un transfer, date care nici nu au fost verificate corespunzător.

5. Contestatarul **Grossu Vladimir,** fiind citat legal, în ședința de judecată nu s-a prezentat, nu a solicitat amînarea examinării cauzei fiind reprezentat de către un apărător ales, iar instanța de judecată ținînd cont de prevederile art. 455 alin. (3) Cod contravențional și termenul rezonabil de examinare a acestor categorii de cauze a dispus continuarea examinări cauzei în absența petentului.

6. În ședința de judecată reprezentantul agentului constatator IP Bălți, a susținuit procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare, solicitînd respingerea contestației ca fiind neîntemeiată.

7. Apărătorul în ședința de judecată a solictat admiterea contestației și anularea procesului contravențional dat fiind că lipsește faptul contravenției, mai mult, apărătorul a specificat că din analiza actelor procedurale incluse în dosar reiese că procesul contravențional a fost inițiat fără existența unui act administrativ expres și formalizat, emis de către autoritatea competentă, colaboratorul de poliție nu a prezentat careva înscris care să ateste că a fost desemnat în calitate de agent constatator, contestatarei i-a fost încălcat dreptul la apărare care se exprimă prin faptul că nu a fost

citată cu 5 zile înainte de data cînd ea trebuia să se prezinte în fața autorității respective pentru a beneficia de timp în vederea angajării unui apărător ales, să studieze esența învinuirii și pentru a-și formula o poziție de apărare.

La fel apărarea a specificat că la materialele cauzei lipsesc probe care să atestă că contravenienta a recepționat efectiv mesaje sau instrucțuni relevante, inclusiv conținutul acestora lipsește, or, la caz cu desăvîrșire lipsesc acțiuni de ridicare, conservare și verificare a telefoanelor mobile ale persoanei vizate, în scopul examinării eventualelor mesaje sau comunicații relevante pentru fapta imputată.

La caz lipsește și o ridicare sau verificare tehnică a dispozitivului mobil și nu s-a stabilit dacă mesajele depistate reprezintă un mecanism de transmitere a mijloacelor bănești astfel cum se incriminează.

În cauză nu s-a verificat dacă persoana a participat efectiv la vot, or, lipsa acestei clarificări face imposibilă aprecierea legăturii cauzale dintr-e fapta imputată și influențarea votului.

Lipsește vreun act care să legitimeze ridicarea sau transferul probelor dintr-o altă cauză penală în vederea administrării în prezenta cauză.

8. În cadrul ședinței de judecată a fost cercetat în original procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 837940 și decizia de sancționare din 15.04.2025, întocmite în privința lui **Grossu Vladimir** în baza art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional.

9. *Examinînd contestaţia înaintată în raport cu materialele cauzei, instanţa de judecată a ajuns la următoarele concluzii.*

10. *În sensul art. 395 alin. (1) pct. 2) şi (1[1]) Cod contravenţional, instanţa judecă contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale, procurorului.*

Contestaţia împotriva deciziei în cauza contravenţională se examinează de către instanţa de judecată în a cărei rază teritorială activează autoritatea competentă sau procurorul care a emis decizia, ori de către instanţa de la locul unde îşi are sediul autoritatea competentă, pentru cazurile prevăzute la art. 394 alin. (1[1]).

11. Conform materialelor dosarului la 15.04.2025 de către reprezentantul agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 837940 în baza art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional, pentru faptul că, **Grossu Vladimir** la 15.08.2024, aflîndu-se în mun. Bălți, a acceptat și/sau a promit surse bănești prin intermediul aplicației „PSB”, pentru a vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau de a nu vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau a vota nu sau da, la referendumul din 2024.

Prin decizia agentului constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți, adoptată la 15.04.2025, **Grossu Vladimir** a fost sancționat pentru săvârșirea faptei contravenționale prevăzute de art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional, cu aplicarea amenzii în mărime de 750 unități convenționale, în sumă de 37500 lei.

Contestatarul, ne fiind de acord cu procesul-verbal și decizia sus indicate, le-a contestat.

12. Potrivit art. 448 alin. (1) Cod contravenţional, *contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale.* ***Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia*** *sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.47[1] alin.(8).*

La 17.04.2025 **Grossu Vladimir** a depus contestație împotriva procesului-verbal și deciziei suscitate, întocmite în privința sa în baza art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional.

În acest sens, studiind procesul-verbal și decizia contestate instanța reține că, acestea au fost întocmite la 15.04.2025 în prezența persoanei.

Cu toate acestea, instanţa de judecată consideră că contestaţia este depusă în termenul prevăzut de art. 448 alin. (1) Cod contravenţional.

13. *În conformitate cu art. 8 alin. (2) Cod contravențional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.*

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod contravențional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

14. La caz, în sarcina lui **Grossu Vladimir** s-a constatat că la 15.08.2024, aflîndu-se în mun. Bălți, a acceptat și/sau a promit surse bănești prin intermediul aplicației „PSB”, pentru a vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau de a nu vota un anumit candidat la alegerile prezidențiale din 2024 și/sau a vota nu sau da, la referendumul din 2024.

Analizând conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție, instanța reține că agentul constatator a consemnat, în mod cumulativ, atât acceptarea, cât și primirea mijloacelor bănești de către contestatară în scopul votării sau nevotării unui candidat la alegerile prezidențiale.

Totuși, examinând materialele aflate la dosar, instanța constată că probele administrate – în special datele extrase din măsurile speciale de investigație și cele provenite din cauza penală conexă – susțin, în mod rezonabil, doar componenta acceptării

mijloacelor financiare prin intermediul aplicației bancare „PSB”, atribuită terminalului mobil utilizat de contestatar.

În ceea ce privește elementul distinct al „primirii” efective a unor mijloace bănești, instanța reține că nu există, în dosar, probe concludente sau directe care să confirme încasarea unor sume de bani de către contestatar – lipsind orice evidență financiară, bancară ori declarație confirmativă în acest sens.

Într-o altă ordine de idei instanța relevă că în evaluarea tipicității faptei imputate, este necesară o disociere conceptuală între „acceptarea” mijloacelor bănești și „primirea” efectivă a acestora, ambele fiind termeni cu relevanță juridică distinctă în materia contravențională.

Astfel, *acceptarea* desemnează manifestarea de voință a unei persoane prin care aceasta consimte, în mod direct sau indirect, să beneficieze de surse financiare în scopul prevăzut de norma sancționatorie.

Este un act cu caracter intențional, susceptibil de a fi dedus inclusiv din conduita persoanei și din circumstanțele obiective ale cauzei, chiar în lipsa materializării efective a transferului bănesc.

Pe cînd *primirea* implică, pe lângă consimțământ, executarea materială a transferului de valori – respectiv intrarea efectivă în posesia sumelor de bani sau a altor avantaje patrimoniale, fapt ce reclamă o probă de natură obiectivă (extrase bancare, confirmări de tranzacții, înscrisuri contabile, interceptări cu conținut tranzacțional verificabil).

În prezenta cauză, probatoriul administrat constă în date rezultate din măsuri speciale de investigație și din raportul de analiză informațional-criminală, din care se desprinde doar elementul instalării și utilizării aplicației PSB – urmărită de organele de drept ca vehicul pentru operațiuni financiare cu scop electoral.

Aceste date pot susține, prin coroborare, prezumția rezonabilă a acceptării unui astfel de mecanism financiar.

Cu toate acestea, nu există în dosar elemente probatorii care să ateste materializarea transferului – respectiv că pe contul bancar virtual al contestatarului au fost efectiv virate mijloace bănești în perioada și cu scopul indicate.

Lipsesc documente bancare, confirmări de plată, înregistrări tehnice ale tranzacțiilor sau orice alt înscris de natură să probeze intrarea efectivă a sumelor în patrimoniul său.

În consecință, instanța apreciază că fapta contravențională poate fi reținută parțial, în limitele acceptării unor surse financiare în scopul menționat, dar nu și în ceea ce privește primirea efectivă a acestora, în lipsa unor dovezi concludente.

14.1. *Sub aspectul legalităţii procesului-verbal cu privire la contravenţie, instanţa de judecată denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părţi, cât şi din oficiu de către instanţă întru asigurarea respectării principiului legalităţii şi dreptăţii, consacrate expres în art. 5 şi 7 din Codul contravenţional.*

Legea contravenţională prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenţie într-o anumită forma „ad validitatem”, cu respectarea tuturor prescripţiilor legale de fond şi de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit.

În acest context, respectarea exigenţelor legale prevăzute la art. 443 Cod contravenţional sunt impuse agentului constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie prin prisma art. 445 alin. (1) Cod contravenţional.

Instanţa de judecată reţine că, procesul-verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit şi perfectat în prezenţa contestatarei.

În această ordine de idei, din punct de vedere al legalităţii procesului-verbal cu privire la contravenţie, instanţa constată că acesta a fost încheiat cu respectarea dispoziţiilor legale incidente şi cuprinde toate menţiunile obligatorii prevăzute de art. 443 Cod contravenţional, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu.

În consecinţă, instanţa constată că forţa probantă a actului atacat nu a fost înlăturată, el bucurându-se în continuare de prezumţia de legalitate şi temeinicie instituită de lege în favoarea sa.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal cu privire la contravenţie, instanţa evidenţiază că forţa probantă a proceselor-verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanţa fiecărui mijloc de probă, însă instanţa are obligaţia de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează şi apreciază probatoriul (cauza Bosoni v. Franţa, hotărârea din 7 septembrie 1999).

În raport cu cele enunţate, art. 425 alin. (2) Cod contravenţional cuprinde dispoziţii exprese cu privire la forţa probantă a procesului-verbal cu privire la contravenţie, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie.

La fel, instanţa reţine că, legislatorul în art. 442 alin. (1) Cod contravenţional, a definit procesul-verbal cu privire la contravenţie, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Subsecvent, a fost legiferat şi faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În această ordine de idei şi din interpretarea art. 425 alin. (2) şi art. 442 alin. (1) Cod contravenţional, rezultă că procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI 06 nr. 837940 din 15.04.2025 face dovada cu privire la încadrarea în drept şi situaţia faptică stabilită de reprezentantul agentului constatator, reținută parțial de instanță doar în partea acceptării de către petent a mijloacelor bănești în scopul votării sau nevotării unui candidat la alegerile prezidențiale, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Acțiunile lui **Grossu Vladimir**, corect au fost încadrate în conformitate cu art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional, respectiv, cu privire la starea de fapt fixată de reprezentantul agentului constatator în procesul-verbal cu privire la contravenţie doar în partea acceptării mijloacelor bănești şi în corespundere cu art. 425 alin. (2), (3), (4), (5) Cod contravenţional, instanţa de judecată reţine că aceasta a fost confirmată prin probe pertinente, concludente şi utile cazului contravenţional:

-copia ordonanței procurorului din 22.10.2024 prin care s-au dispus efectuarea

măsurii speciale de investigație colectarea de informație de la furnizorii de servicii de comunicații electronice privind aplicația mobilă cu identificatorul „PSB” ce aparține BC „Promsveazibank” din Federația Rusă și copia ordonanței procurorului din 19.11.2024 prin care s-au dispus efectuarea măsurii speciale de investigație identificarea abonatului sau utilizatorului unei rețele de comunicații electronice;

-copia încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 22.10.2024, prin care a fost admis demersul procurorului și a fost autorizată măsura specială de investigație: colectarea de informație de la furnizorii de servicii de comunicații electronice privind aplicația mobilă cu identificatorul „PSB” ce aparține BC „Promsveazibank” din Federația Rusă pentru perioada de timp 01.01.2024-22.10.2024;

-copia proceselor-verbale privind consemnarea măsurii speciale de investigație din 06.11.2024 și din 09.12.2024;

-copia ordonanței privind aprecierea pertinenței rezultatelor măsurii speciale de investigați din 08.11.2024 și 11.12.2024 prin care s-a dispus constatarea respectării condițiilor și temeiurile legale prevăzute de Codul de procedură penală la efectuarea măsurilor speciale de investigație și apreciate ca fiind pertinente rezultatele acestora;

-copia încheierilor și mandatelor Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01.04.2025 prin care a fost admis demerul procurorului și a fost autorizată folosirea datelor obținute în urma efectuării măsurilor speciale de investigație, din cauza penală 2023970322 în cauza contravențională RAP01 433516;

-copia raportului de analiză informațional criminală efectuat în temeiul cauzei penale nr. 2023970322, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 181^3 și art. 243 alin. (3) lit. a), b) Cod penal;

-raportul șefului SSP a IP Bălți comisar principal Vadim Budarețchi din 09.04.2025 prin care a fost informat șeful IP Bălți Ion Volontir despre parvenirea în cadrul Secretariatului de poliție Bălți a solicitării INSP prin care se comunică despre inițierea în baza art. 374 alin. (2^1) Cod contravențional a procesului contravențional nr. RAP 01433516 cu privire la acțiunile unor persoane implicate în faptele sancționate de art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional, în acest sens solicitînd în baza art. 393 alin. (2) Cod contravențional înregistrarea raportului în Regsitrul de evidență a altor infomații referitoare la infracțiuni al IP Bălți;

-extras din fișierele prezentate la raportul de analiză informațional criminală cu identificarea numărului cartelei SIM;

-procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI 06 nr. 837940 din 15.04.2025;

Deasemenea, instanţa apreciază că, în măsura în care procesul-verbal cu privire la contravenţie nu este afectat de vicii de legalitate, valoarea sa probatorie nu trebuie exclusă.

Mai mult, la examinarea cauzei, contestatara nu a prezentat careva probe în favoarea sa, iar instanţa nu a stabilit că datele înserate de agentul constatator în actul atacat au fost obţinute prin acţiuni ilegale enumerate expres în art. 425 alin. (6) Cod contravenţional.

În această ordine de idei, reprezentantul agentului constatator a făcut dovadă stării

de fapt prin înscrisurile depuse la dosar, apreciate de instanţa de judecată, iar instanţa reţine că încheierea procesului-verbal cu privire la contravenţie este temeinică.

15. *În continuare, se subliniază faptul că, potrivit pct. 310 din decizia de inadmisibilitate privind excepțiile de neconstituționalitate a unor prevederi din articolul 47[1] din Codul contravențional din 21.01.2025, Curtea indică că sintagma „exercitarea sau neexercitarea unor drepturi electorale", care nu ar prevedea un mecanism de verificare a modului în care persoana și-a exercitat votul, Curtea menționează că articolul 47[1] alin. (1) descrie doar fapta, nu și urmarea prejudiciabilă.*

Altfel spus, contravenţia în discuţie este una formală şi nu obligă autoritățile să verifice dacă alegătorul a votat pentru candidatul sau pentru partidul politic care l-a corupt.

Curtea consideră că existența unui astfel de mecanism ar contraveni caracterului secret al votului, garantat de articolul 38 din Constituție, astfel fiind constatat că Curtea constată că dispozițiile contestate nu afectează articolul 22 în coroborare cu articolele 1 alin. (3) şi 23 alin. (2) din Constituţie, din perspectiva argumentelor invocate în sesizări.

Potrivit pct 317 din aceeași decizie, votul secret şi liber exprimat al alegătorilor constituie elementul de bază al alegerilor libere şi democratice şi al dreptului de vot.

Coruperea alegătorilor sau vânzarea voturilor sunt incompatibile cu conceptul alegerii democratice şi printr-un vot liber exprimat de către cetăţeni a organelor reprezentative şi fraudează competiţia bazată pe idei şi pe programe politice desfăşurată între partidele politice şi între candidaţi (a se vedea HCC nr. 25 din 28 noiembrie 2024, § 102).

În acest sens, Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, adoptată şi proclamată de Adunarea Generală a ONU, în art. 21 stipulează că „orice persoană are dreptul de a lua parte la conducerea treburilor publice ale ţării sale, fie direct, fie prin reprezentanţi liber aleşi; orice persoană are dreptul de acces egal la funcţiile publice din ţara sa; voinţa poporului trebuie să constituie baza puterii de stat; această voinţă trebuie să fie exprimată prin alegeri nefalsificate, care să aibă loc în mod periodic prin sufragiu universal, egal şi exprimat prin vot secret sau urmând o procedură echivalentă care să asigure libertatea votului".

Alegerile reprezintă actul de transmitere a puterii de la cetăţean la reprezentanţii săi, procedura de formare a unui organ de stat sau învestirea unei persoane cu atribuţii publice, realizată prin intermediul votului, în condiţiile în care pentru obţinerea mandatului respectiv sînt propuse două sau mai multe candidature, ele vizează acţiunile cetăţenilor, partidelor şi altor organizaţii social-politice, organelor electorale şi altor organe de stat, orientate spre întocmirea listelor electorale, desemnarea şi înregistrarea candidaţilor, efectuarea agitaţiei electorale, votarea şi constatarea rezultatelor votării, precum şi alte acţiuni electorale realizate în conformitate cu legislaţia în vigoare. Alegerile constituie o formă a suveranităţii unui popor şi principiul de bază al democraţiilor reprezentative.

Prin alegeri libere şi corecte se asigură legitimitatea politică fără de care guvernările democratice nu pot fi eficiente.

Constituţia Republicii Moldova, prevede la art. 2 alin. (1) că, Suveranitatea

naţională aparţine poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct şi prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituţie. Art. 38 alin. (1), voinţa poporului constituie baza puterii de stat. Această voinţă se exprimă prin alegeri libere, care au loc în mod periodic prin sufragiu universal, egal, direct, secret şi liber exprimat.

Iar principiile participării la alegeri sunt: -vot universal - cetăţenii Republicii Moldova pot alege şi pot fi aleşi fără deosebire de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere sau origine social; - vot egal – în cadrul oricărui scrutin, fiecare alegător are dreptul la un singur vot. Fiecare vot are putere juridică egală, - vot direct - alegătorul votează personal. Votarea în locul unei alte persoane este interzisă; -vot secret - votarea la alegeri şi/sau referendum este secretă, excluzându-se astfel posibilitatea influenţării voinţei alegătorului; -vot liber exprimat - nimeni nu este în drept să exercite presiuni asupra alegătorului pentru a-l face să voteze sau să nu voteze, precum şi pentru a-l împiedica să-şi exprime voinţa în mod independent.

Coruperea procesului electoral încalcă flagrant principiile date, mai ales a votului liber exprimat, afectează grav credibilitatea corectitudinii și libertății desfășurării alegerilor, subminând întreg sistemul democratic.

Deci, instanţa statuează în afara oricăror dubii, că într-adevăr fapta incriminată a avut loc, cu vinovăţie, chiar dacă ultimul invocă lipsa faptei contravenţiei şi nu infirmă de altfel faptele incriminate, instanța remarcă că, argumentele lui ***Grossu Vladimir*** *nu sunt însoţite de circumstanţe obiective întemeiate sau alte probe relevante în acest sens, ci doar cu o referinţă abstractă la administrarea ineficientă a probelor în acuzarea sa.*

16.*Cît privește argumentele invocate de petent, instanța le consideră neîntemeiate și declarative, fiind făcute în scopul de apărare, or, necesitatea aplicării sancțiuni respective se impune a fi luată pentru a transmite în societate mesajul că legea trebuie respectată, aceasta fiind unica pârghie procesuală în măsură să dea eficienţă principiilor enunțate în art. 2 Cod contravenţional, și anume: apărarea drepturilor şi libertăţilor legitime ale persoanei, apărarea proprietăţii, ordinii publice, a altor valori ocrotite de lege în soluţionarea cauzelor contravenţionale, precum şi în prevenirea săvârşirii de noi contravenţii.*

Evaluarea judiciară a legalității și temeiniciei procesului-verbal de constatare a contravenției presupune, în mod necesar, coroborarea probatoriului administrat cu exigențele de legalitate formală și substanțială, în lumina unui standard de analiză propriu materiei contravenționale, distinct de rigorile procesului penal.

În speță, instanța constată că ansamblul probelor administrate – incluzând încheieri și mandate judecătorești emise de Judecătoria Chișinău, ordonanțe ale procurorului privind autorizarea unor măsuri speciale de investigație (MSI), precum și extrase din raportul de analiză informațional-criminală – configurează o imagine probatorie unitară, care susține, dincolo de dubii rezonabile în sfera contravențională, existența faptei și vinovăția subiectului sancțiunii.

Dovezile menționate relevă în mod coerent faptul că terminalul mobil atribuit contestatarului, a recepționat în contextul unei anchete penale de interes public major, mesaje text provenind de la aplicația bancară „PSB” – asociată Băncii Comerciale

„Promsveazibank” din Federația Rusă, entitate menționată în cauze penale conexe pentru implicarea în mecanisme opace de finanțare electorală ilicită.

Deși procesul-verbal contravențional a fost întocmit cu respectarea cadrului normativ aplicabil, contestatarul, deși legal citat, a ales să nu participe la ședința de judecată, invocând indirect neîncrederea în corectitudinea procedurilor derulate.

La fel, și la etapa prealabilă de constatare, acesta nu a oferit declarații agentului constatator.

În acest context, neprezentarea nejustificată în fața instanței și absența unei poziții juridice articulate în cadrul procesului de judecată limitează în mod semnificativ eficiența dreptului la apărare.

Tăcerea procesuală în fața instanței, deși nu poate fi interpretată ca o recunoaștere tacită a vinovăției, contribuie totuși la conturarea unei conduite pasive care nu infirmă în mod convingător indicii temeinice de implicare indirectă într-un circuit suspect de colectare și prelucrare a datelor cu caracter personal în scopuri electorale.

Prin urmare, instanța apreciază că, în lipsa unor clarificări suplimentare și a unei implicări procesuale efective, poziția contestatarului nu are forța necesară pentru a înlătura prezumția rezonabilă generată de coroborarea probelor administrate în cauză.

Instanța subliniază că, în materie contravențională, nu este aplicabil standardul de probă al „certitudinii absolute” propriu materiei penale, ci un standard al convingerii rezonabile, fundamentat pe coerența internă a materialului probator și pe inexistența unor justificări alternative plauzibile.

În acest cadru de analiză, recurența comunicărilor cu o instituție bancară străină notorie, reieșind din materialele acumulate în urma măsurilor speciale de investigație, pentru implicare în practici financiare opace, corelată cu lipsa oricărei atitudini procesuale sau contestări din partea subiectului sancțiunii, fundamentează o prezumție rezonabilă de implicare în mecanisme de acceptare a fondurilor interzise, destinate influențării procesului electoral.

Pasivitatea totală manifestată de contestatar în raport cu autoritățile nu poate fi interpretată ca simplă absență de reacție, ci este calificată, în mod legitim, drept pasivitate culpabilă, care echivalează, în anumite limite, cu o recunoaștere implicită a conduitei sancționabile.

Prin urmare, instanța reține că sancțiunea contravențională aplicată respectă exigențele de legalitate, temeinicie și proporționalitate, iar contestația promovată apare ca vădit neîntemeiată, fiind lipsită de suport factual și juridic.

16.1. În argumentarea poziției procesuale, contestatarul a invocat, în mod generic, o serie de deficiențe procedurale și pretinse încălcări ale drepturilor fundamentale care, în viziunea sa, ar vicia întregul proces contravențional și ar impune anularea actelor emise de autoritățile competente.

Astfel, acesta a susținut, că procedura a fost desfășurată în absența sa efectivă, fără a-i fi comunicate drepturile și obligațiile procesuale, fără a beneficia de serviciile unui interpret, fără a-i fi explicată natura faptei imputate și fără a-i fi prezentate probele care ar fundamenta răspunderea contravențională. Mai mult, a reclamat existența unor presiuni

de natură intimidantă exercitate de către organul constatator, precum și un tratament pretins umilitor și degradant, cu efecte asupra echilibrului emoțional al familiei.

Aceste afirmații, deși de o gravitate incontestabilă la nivel declarativ, impun o examinare riguroasă, atât sub aspectul temeiniciei și verosimilității lor, cât și în raport cu standardele de legalitate și de protecție a drepturilor fundamentale aplicabile în materia contravențională.

Instanța reține că, în conformitate cu art. 384 alin. (2) Cod contravențioanl, persoana în privința căreia s-a pornit procedura contravențională beneficiază de o serie de drepturi procesuale, inclusiv: de a fi informată despre învinuirea adusă, de a avea acces la dosar, de a beneficia de interpret/traducător, de a contesta actele, precum și de a fi asistată de apărător.

Obligația autorităților este de a asigura efectiv exercitarea acestor drepturi, în mod concret și nu formal.

Cu toate acestea, invocarea generică a unei încălcări nu echivalează cu dovedirea existenței acesteia. În cauză, contestatarul nu a făcut dovada că a fost împiedicat obiectiv să participe la examinarea cauzei sau că a formulat, în timp util, solicitări privind asistența lingvistică, consultarea dosarului sau explicarea faptei imputate.

Lipsa unor demersuri clare în acest sens, coroborată cu refuzul participării la ședințele de judecată, nu poate fi imputat instanței ori organului de constatare, în lipsa unor elemente factuale concrete.

În ceea ce privește acuzațiile privind presiunile exercitate asupra sa și tratamentul umilitor, instanța este chemată să analizeze dacă faptele descrise se încadrează, în mod obiectiv, în noțiunea de tratament degradant**.**

Potrivit practicilor judiciare constante naționale și internaționale, un tratament poate fi calificat ca „degradant” doar dacă atinge un prag minim de severitate, iar suferința impusă este intenționată și contravine demnității umane.

Or, în lipsa unor probe sau mărturii obiective care să confirme exercitarea unor presiuni nelegitime, amenințări concrete sau comportamente abuzive, simpla nemulțumire subiectivă a persoanei față de declanșarea procedurii ori de existența unei sancțiuni nu poate fundamenta o constatare de încălcare a art. 3 din CEDO sau a principiilor constituționale privind demnitatea umană.

Totodată, trebuie menționat că orice procedură contravențională, prin natura sa represivă, generează o anumită tensiune sau disconfort pentru subiectul sancțiunii.

Cu toate acestea, disconfortul firesc derivat din aplicarea legii nu poate fi echivalat cu un tratament umilitor, în absența unui exces de autoritate sau a unei conduite abuzive dovedite.

În concluzie, afirmațiile contestatarului necesită o abordare echilibrată și nuanțată: respectarea drepturilor procesuale trebuie garantată în mod efectiv, însă contestarea procedurii contravenționale nu poate fi fundamentată doar pe declarații nedovedite, ci presupune identificarea unor vicii procedurale concrete, dublate de probe care să susțină realitatea încălcărilor invocate.

În lipsa acestora, instanța nu poate reține existența unor atingeri aduse dreptului la apărare sau demnității persoanei.

16.2. Argumentele invocate de apărătorul contestatarului presupun o reevaluare integrată a normei incriminatoare, a conduitei sancționate și a standardului probatoriu.

În pofida sofisticării retorice, acestea nu rezistă unei analize juridice riguroase nici sub aspectul temporalității normei, nici sub cel al caracterului pretins disproporționat al sancțiunii sau al insuficienței probatorii.

a)Apărarea invocă lipsa anexării unui act scris ori a unei înregistrări oficiale care să ateste sesizarea sau autosesizarea, însă această argumentație nu corespunde stadiului și rigurozității procedurale dovedite în dosar.

La caz au fost ărezentate în susținerea procesului-verbal cu privire la contravenție, raportul șefului SSP IP Bălți din 09.04.2025 cercetat la caz care constituie, în sine, un act oficial de sesizare, având formă scrisă, dată certă, conținut clar și fiind înregistrat în Registrul de evidență a informațiilor relevante (conform art. 393 alin. (2) Cod contravențional).

Această consemnare procedurală, care se află la baza inițierii procesului contravențional, echivalează cu cerințele legale privind sesizarea/autosesizarea, întrucât asigură transparența, controlabilitatea și caracterul formal al demersului, conform principiului legalității.

Astfel, lipsa unui „act separat” sau a unei înregistrări suplimentare nu poate fi echivalată cu absența sesizării, mai ales când există un document oficial, scris și cu data certă, care îndeplinește rolul actului de inițiere procedurală.

Prin urmare, argumentul apărării este neîntemeiat și nu poate determina anularea procesului contravențional din motive procedurale, în lipsa unei probe concrete privind vreo încălcare esențială a drepturilor procesuale.

b) Invocarea de către apărare a pretinsei inexistențe a unui act formal de desemnare a agentului constatator ignoră regimul legal aplicabil funcționarilor din cadrul organelor aflate sub incidența art. 400–423[12] Cod contravențional.

Potrivit art. 385 alin. (2) Cod contravențional, calitatea de agent constatator nu este condiționată de emiterea, pentru fiecare cauză, a unui act administrativ distinct de desemnare, ci rezultă ***ex lege*** din atribuțiile de serviciu ale funcționarului aflat în structura unei autorități publice competente – în speță, Poliția.

În practica contravențională, legitimația de serviciu și fișa postului constituie, prin coroborare, temeiul calității de agent constatator.

În plus, procesul-verbal de constatare, asumat cu semnătura agentului și înregistrat oficial, creează o prezumție relativă de regularitate a calității sale procesuale.

Nici Codul contravențional și nici jurisprudența instanțelor nu impun obligația anexării, pentru fiecare proces-verbal, a actului individual de desemnare, cu excepția cazurilor speciale (de ex. împuterniciri temporare sau delegări interinstituționale).

În lipsa unor probe clare care să contrazică calitatea legală a agentului constatator sau să ateste lipsa competenței materiale, prezumția de legalitate a actelor întocmite de autorități publice își păstrează deplina valabilitate.

c) Cu privire la pretinsa vătămare a dreptului la apărare prin lipsa unei citații prealabile conforme, instanța de judecată enunță că invocarea art. 6 § 3 lit. b) CEDO este,

în principiu, pertinentă în măsura în care se demonstrează că lipsa unei informări corespunzătoare a împiedicat efectiv exercitarea apărării.

Totuși, în cauza de față, nu s-a dovedit o vătămare concretă, ci doar o invocare teoretică a unei prezumtive inechități.

Deși Codul contravențional prevede, în art. 382 alin. (3), obligația citării cu cel puțin 5 zile înainte, acest termen are caracter garantist, nu sancționator, iar nulitatea absolută nu operează automat, ci doar în cazul în care se constată că lipsa respectării acestuia a condus la imposibilitatea pregătirii apărării.

Or, în speță petentul la etapa anchetei a formulat obiecții în scris („nu este de acord cu procesul verbal"); nu a cerut amânarea audierii, nu a indicat în niciun moment că intenționează să își angajeze un avocat ales și nu a invocat această imposibilitate înaintea sesizării instanței; în fața instanței, a fost reprezentat de apărător, căruia i-a fost oferită posibilitatea de a accesa dosarul și de a susține o apărare efectivă.

Prin urmare, chiar dacă citarea formală a avut lacune, nu se poate susține că persoana vizată nu a înțeles acuzația sau că nu a avut posibilitatea de a se apăra în mod real și efectiv.

Conform practicii judiciare constante, standardul nu este cel al formalismului absolut, ci cel al unei apărări efective în contextul întregii proceduri.

d)Apărarea invocă lipsa unor probe „individualizate" care să o lege pe contestatară de presupusa conduită incriminabilă. Totuși, în dreptul contravențional, standardul probatoriu este unul de suficiență, nu de certitudine absolută (*beyond reasonable doubt*), ca în materia penală.

Jurisprudența națională și a CEDO admite că probe indirecte (circumstanțiale) pot fundamenta o decizie sancționatorie, atâta timp cât sunt convergente, coroborate și nu lasă loc unei versiuni alternative rezonabile

În prezenta cauză, nu este vorba despre simple deducții speculative, ci despre probe derivate din autorizații judiciare valide privind măsuri speciale de investigație (MSI) — inclusiv colectarea de date electronice, dispuse în cadrul unei cauze penale cu relevanță sistemică.

Acestea nu sunt doar probe „circumstanțiale", ci elemente probatorii de înaltă credibilitate și cu greutate juridică, întrucât au fost: autorizate de un judecător, executate de organul de urmărire penală în condiții de legalitate, documentate prin încheieri și ordonanțe și puse la dispoziția instanței în condiții de contradictorialitate.

e)Apărarea invocă o teză formal corectă, dar juridic incompletă: - cetățenii nu sunt interziși de lege să instaleze aplicații bancare, iar acest act în sine nu poate constitui faptă sancționabilă, or, libertatea instalării aplicațiilor în telefon personal este un drept, nu o imunitate absolută.

Într-un spațiu juridic democratic, utilizatorul de tehnologie beneficiază de libertatea de acces și instalare a aplicațiilor informatice, inclusiv a celor bancare, în virtutea drepturilor fundamentale la viață privată, autonomie individuală și libertate economică.

Totuși, aceste libertăți nu pot fi absolutizate în dauna valorilor de interes public major, precum securitatea națională, ordinea constituțională și transparența finanțărilor politice.

Astfel, exercițiul unui drept aparent neutru – instalarea unei aplicații bancare – trebuie contextualizat juridic în funcție de scopul real, cadrul factologic și implicațiile sociale ale utilizării acelei aplicații.

Doar în această cheie poate fi analizată compatibilitatea conduitei cu normele de drept contravențional, în special în materia contravențiilor cu caracter financiar-electoral.

Argumentul apărării, potrivit căruia simpla instalare a unei aplicații bancare – în speță PSB, asociată instituției financiare „Promsveazibank" (Federația Rusă), nu ar putea constitui o faptă ilicită, prezintă o viziune reductivă și formalistă, insuficient adaptată la exigențele actuale ale dreptului contravențional și ale ordinii juridice europene.

Această linie de apărare ignoră un principiu fundamental în materia răspunderii juridice: nu actul în sine este incriminabil, ci circumstanțele contextuale care transformă o conduită aparent neutră într-una cu potențial infracțional sau contravențional.

Din prcatica judiciară constantă rezultă că neutralitatea formală a unui instrument digital (precum o aplicație bancară) poate fi transformată în relevanță juridică atunci când utilizarea sa are loc într-un context suspect, lipsit de transparență, persistent în timp și conectat la rețele financiare sancționate.

Astfel, nu instalarea aplicației este subiectul evaluării juridice, ci ansamblul de factori cumulativi care însoțesc această instalare: natura instituției bancare asociate, identificarea repetată a dispozitivului utilizatorului în interacțiuni semnificative (mesaje recepționate), absența oricărei justificări rezonabile din partea subiectului, caracterul opac al conduitei și lipsa cooperării la etapa procesuală.

f) Referitor la alegația apărării privind lipsa individualizării faptei și consecințele juridice instanța relevă că potrivit practicii judiciare constante individualizarea faptelor nu presupune redarea exhaustivă a tuturor circumstanțelor contextuale, ci reflectarea clară, concisă și suficientă a conduitei care contravine normei de incriminare.

În speță, procesul-verbal relevă următoarele elemente esențiale: perioada pretinsei comiteri a faptei (15.08.2024); locul desfășurării (mun. Bălți); conduita imputată (acceptarea oferirii datelor personale pentru instalarea unei aplicații mobile pentru primirea de mijloace bănești, în scopul susținerii unui candidat); norma legală pretins încălcată (art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional).

Aceste elemente conturează, într-un mod rezonabil și juridic adecvat, obiectul, locul, timpul și finalitatea presupusei conduite contravenționale, fără a fi necesară indicarea expresă a sumei, numelui candidatului sau efectului concret asupra actului de vot.

Exigențele prevăzute de art. 443 alin. (1) lit. d) Cod contravențional trebuie interpretate în funcție de natura specifică a faptei și mijloacele de investigare posibile.

În cazul contravențiilor electorale, caracterizate printr-un înalt grad de opacitate, disimulare și tehnicizare (ex. utilizarea aplicațiilor mobile, a cartelor SIM sau a intermediarilor), o individualizare minuțioasă, de tip penal, devine adesea imposibilă sau excesiv oneroasă pentru autorități.

Așadar, criteriul aplicabil este cel al „concludenței rezonabile", nu al certitudinii rigide proprii procedurii penale.

Este suficient ca datele reținute în actul de constatare să permită subiectului vizat să înțeleagă fapta imputată, să formuleze apărări și să participe la examinarea cauzei.

Contravenția prevăzută la art. 47[1] alin. (1) Cod contravențional este o faptă de pericol abstract, a cărei existență nu depinde de producerea unui rezultat concret – precum vicierea reală a alegerilor sau exprimarea efectivă a unui vot condiționat.

Simpla acceptare a participării într-un mecanism ce are potențialul de a afecta integritatea procesului electoral este suficientă pentru a atrage incidența normei.

g) Apărarea susține că aplicarea sancțiunii maxime ar fi fost dispusă într-un mod formal și nediferențiat, fără analiza circumstanțelor personale ale contravenientei și a contextului faptei, contrar exigențelor impuse de art. 9 Cod contravențional.

Totuși, o asemenea lectură trebuie nuanțată prin prisma funcției preventive și de descurajare a normei contravenționale în materie electorală.

Contravenția reținută – coruperea electorală pasivă – este o faptă care, prin natura sa, afectează valori constituționale esențiale precum libera exprimare a votului și egalitatea șanselor în competiția electorală.

Astfel, sancțiunea aplicată nu poate fi analizată în mod izolat, ci în contextul gravității sociale a fenomenului vizat și al interesului public de a preveni orice formă de deturnare a procesului democratic.

În jurisprudența constantă s-a reținut că „individualizarea sancțiunii nu exclude aplicarea cuantumului maxim prevăzut de lege, în condițiile în care fapta reține un pericol social accentuat, iar contravenientul nu oferă elemente convingătoare care să justifice o atenuare.”

Astfel, în lipsa unor dovezi privind circumstanțe personale favorabile, regret autentic sau conduită cooperantă, aplicarea sancțiunii maxime devine nu doar posibilă, ci chiar necesară pentru a asigura efectul preventiv general al normei.

17. Apărarea invocă necesitatea emiterii unei încheieri interlocutorii la caz, motivând că agentul constatator ar fi acționat cu depășirea atribuțiilor legale și cu ignorarea garanțiilor fundamentale ale procedurii contravenționale, generând o ingerință nejustificată în exercitarea dreptului la vot.

În speță, nu rezultă din materialul cauzei indicii suficiente care să demonstreze că agentul constatator ar fi acționat cu rea-credință, cu exces de putere sau cu ignorarea vădită a obligațiilor legale. Simpla contestare a actului constatator și a calificării juridice nu echivalează, în sine, cu o abatere disciplinară sau instituțională.

Prin urmare, instanța reține că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 450 Cod contravențional pentru a dispune emiterea unei încheieri interlocutorii, cererea urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

18. *Instanţa de judecată concluzionează că, la examinarea cauzei contravenţionale, agentul constatator a determinat caracterul veridic al contravenţiei imputate în sensul acceptării de surse financiare, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăţia lui* ***Grossu Vladimir****, existenţa circumstanţelor atenuante şi a celor agravante, necesitatea sancţionării celei din urmă şi caracterul sancţiunii contravenţionale, ca în consecinţă să i se aplice o sancţiune contravenţională echitabilă şi în limitele fixate şi prevăzute de respectiva normă materială*

contravenţională.

Deci, constatând şi elucidând circumstanţele descrise mai sus, instanţa de judecată găseşte de cuviinţă ca contestaţia lui ***Grossu Vladimir****, să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.*

19. În baza art. art. 448, 460, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Contestația depusă de **Grossu Vladimir**, se respinge.

Procesul-verbal cu privire la contravenţie seria MAI 06 nr. 837940 și decizia de sancționare din 15.04.2025 întocmite de către reprezentantul agentului constatator din cadrul Inspectoratul de Poliție Bălți, Brînza Serghei în privința lui **Grossu Vladimir**, în baza art. 47^1 alin. (1) Cod contravențional, se menţin fără modificări.

Hotărârea este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălţi (sediul central).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul: **Igor Mozgovoi**